

РЕШЕНИЕ

№ 37761

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **5856** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК вр. чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ). Образувано е по жалба на Л. Й. С., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], чрез адв. Р. Т. – САК срещу Решение рег.№ 225р- 9395/04.03.26г. издадено от Началника на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 155, ал. 1 във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия на Л. С. е отнето Разрешение № 20170341357 за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие, валидно до 29.06.2027г.

Жалбоподателят твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, иска да бъде отменен.

В съдебно заседание, жалбоподателят, не се явява и не се представлява. По делото е представени писмени бележки от процесуалния представител на жалбоподателя, с които поддържа жалбата, пледира за отмяна на обжалваното решение, претендират се разноси по делото, представят списък.

Ответникът, редовно призован не изпраща представител. Представен е писмен отговор от процесуалния представител на ответника, със становище за неоснователност на жалбата, препендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало, въз основа на въведена информация в единна информационна система „Домашно насилие“, за обстоятелството, че Л. Й. С. е заведен, като „извършител“ по ЗМ № 15/2026 г. по описа на 05 РУ - СДВР, прокурорска преписка № 1934/2026 г. по описа на СРП, задържане на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, във връзка с престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5 а от НК /телесна повреда в условията на домашно насилие/.

Л. Й. С. с ЕГН [ЕГН] се води на отчет и контрол в група „КОС“ при 01 РУ - СДВР, с постоянен адрес [населено място] [улица], ет. 11, п. 43.

Същият притежава разрешение за носене, съхранение и употреба на дълго нарезно оръжие марка „43“, кал. 30-06 мм, фабричен № 06421 и дълго гладкоцевно оръжие марка „Б.“, кал. 12 мм, фабричен № 10030 придобити за ловни цели на основание чл. 77, ал. 2 от ЗОБВВПИ, със срок на валидност на разрешението до 29.06.2027 г.

С Докладна записка с рег. № 225р-70/205.01.026 г. изготвена до Началника на Първо РУ СДВР е докладвано относно задържано лице за извършено престъпление, като установеното лице е Л. Й. С..

С Докладна записка с рег. № 225р-120/05.01.2026 г. е докладвано, че във връзка с извършена допълнителна проверка по докладна записка с рег. № 22р120/ 05.01. 26 г. във връзка с докладна записка с рег. № 225р- 70/05.01.2026 г. относно задържано лице за извършено престъпление е установено следното:

На 04.01.2026 г. около 22.30ч. е получен сигнал в ОДЧ при 05 РУ - СДВР за лице извършило престъпление, като е пребил бившата си жена, под район на 05 РУ - СДВР, но живущ по район на 01 РУ - СДВР. Лицето е установено, като Л. Й. С., ЕГН: [ЕГН] жив. [населено място], [улица], ет. 11, ап. 43. Същият притежава л.к „43“ кал. 30-06 с № 06421 и л.п. „Б.“ кал. 12 № 10030 за ловни цели със срок на валидност до 29.06.2027 г.

Г-н С. е задържан в 22.45ч. от АП - 72 на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР- ЗМ № 15 на 05 РУ - СДВР. Оръжията са предадени 08.01.26 г. в група „КОС“ при 05 РУ - СДВР и на 09.01.26г. съвместно с Мл ПИ К. М. с приемно- предавателен протокол са взети оръжията на съхранение в гр. „КОС“ при 01 РУ - СДВР.

След извършена проверка в информационните масиви на МВР е установено, че за лицето има информация: ЗАДЪРЖАНЕ НА ЛИЦЕ: УЛИЧЕН/04-01-2026/05-01-2026 чл. 131 ал. 1, т. 5а „Телесна повреда в условията на домашно насилие“. В единна информационна система „Домашно насилие“ по ЗМ-15 е заведен като ИЗВЪРШИТЕЛ.

С Докладна записка с вх. № 225р-3903/27.01.26 г. са установени горните обстоятелства, като допълнително е установено, че срещу Л. С. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства.

С Писмо до Началника на 05 РУ - СДВР с рег. № 225р-4547/26 г. е изискана информация, дали лицето Л. С. е привлечен в качеството на обвиняем по образуваното ЗМ № 15/2026 по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр.1934/2026 по описа на СРПР. И дали има издадена заповед за защита по Закона за

защита от домашно насилие.

До Началника по 01 РУ-СДВР е изпратено писмо от РП на 05 РУ - СДВР с рег. № 229р-4059/05.02.26 г., с което е заявено, че срещу Л. Й. С., ЕГН: [ЕГН] няма издадена заповед за защита по Закона за защита от домашно насилие и същия не е привлечен в качеството на обвиняем по образуваното ЗМ № 15/2026 по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр.1934/2026 по описа на СРП.

С Докладна записка е № 225р-650216.02./26 г. МлПИ група КОС 01 РУ-СДВР въз основа на установеното от предходните докладни записки е предложил да бъде започната процедура по отнемане на Разрешение № 20170341357 за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие, валидно до 29.06.2027г.

Към административната преписка е приложена Заповед за задържане на лицето Л. Й. С., ЕГН: [ЕГН] и удостоверение от Национална следствена служба от 14.01.2026 г., с което е удостоверено, че към 13.01.2026 г. срещу Л. Й. С., ЕГН: [ЕГН] няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства.

Въз основа на всички събрани от органа доказателства, началникът на Първо РУ - СДВР е издал обжалваното Решение рег.№ 225р- 9395/04.03.26г., с което на основание чл. 155, ал. 1 във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия на Л. С. е отнето Разрешение № 20170341357 за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие, валидно до 29.06.2027г.

Решението е връчено на 08.04.2026 г. и е обжалвано на 21.04.2026 г.

В хода на съдебното производство е представена административната преписка, други доказателства от страните не са представени.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия - чл. 76, ал. 1, предл. второ и чл. 83, ал. 5, предл. второ от ЗОБВВПИ. В нея се съдържат фактически и правни основания за издаването ѝ - посочени са изрично причините, поради които е отнето разрешението. Посочена е и правната норма на чл. 58, ал. 1, т. 2 и т. 8 от ЗОБВВПИ.

Обжалваният акт противоречи на материалния закон.

В мотивите на обжалваната заповед административният орган е посочил, че във връзка с ДП № 15/2026 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. 1934/2026 г. по описа на СРП, задържане на основание чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР - чл. 131, ал. 1, т. 5А /телесна повреда в условията на домашно насилие/ на лицето Л. Й. С. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място] [улица], ет. 11, ап. 43, същият не е привлечен като обвиняем, няма издадена заповед за незабавна защита по ЗЗДН, но в единна информационна система, „ДОМАШНО НАСИЛИЕ“ по ЗМ № 15 г-н С. е заведен като ИЗВЪРШИТЕЛ.

Изложено е, че съгласно чд, 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ издадено разрешение за някои от дейностите по този закон се отнема от органа, издал разрешението при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - т. 8. От друга страна, на основание чл. 58, ал. 1, т. 8 от същия закон, разрешения за съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие. Следователно, при проявлението на посочените в нормата на чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ обстоятелства, действайки при обвързана компетентност административния орган е издал процесния индивидуален административен акт, с който е отнето издаденото на С. разрешение.

Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 2 и т. 8 от ЗОБВВПИ разрешенията за придобиване и/или съхранение и носене на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: /т.2./ което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; за български граждани тези обстоятелства се проверяват служебно; и /т.8/ спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие;

Мерките за защита, определени в чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, могат да бъдат наложени от съда със заповед за защита, издадена въз основа на постановено по реда на чл. 12 - 15 ЗЗДН съдебно решение, но могат да бъдат наложени и със заповед за незабавна защита по реда на чл. 18 ЗЗДН.

За приложимостта на чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ е ирелевантен видът на мярката по смисъла на чл. 5 ЗЗДН, както и дали тя е наложена със заповед за незабавна защита по смисъла на чл. 18, ал. 1 ЗЗДН или със заповед за защита по смисъла на чл. 15, ал. 2 ЗЗДН. Основанието по чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ изисква единствено изследване на обстоятелството, дали в рамките на последните три години на лицето да е налагана мярка за защита по реда на Закона за защита от домашно насилие. В настоящия случай тази задължителна материалноправна предпоставка не е била налице към момента на постановяване на обжалваното решение, няма доказателства да е налагана мярка за защита по реда на Закона за защита от домашно насилие, поради което оспореното решение е незаконосъобразно.

От представените по делото доказателства се установява, че към момента на издаване на административният акт не са налице доказателства жалбоподателя да е осъждан за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление.

Факт е че срещу С. е образувано ЗМ № 15/2026 по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр.1934/2026 по описа на СРП. Налице е задържане на лицето и същият е уличен / 04-01-2026/05-01-2026 г. за

престъпление по чл. 131 ал. 1, т. 5а „Телесна повреда в условията на домашно насилие“. В единна информационна система „Домашно насилие“ по ЗМ-15 е заведен като „извършител“, но от събраните и проверени служебно обстоятелства, в изпълнение на разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 8 ЗОБВВПИ, съответно на ал. 1, т.2 не се установява срещу жалбоподателя да има повдигнато обвинение за такова престъпление, да е осъждан за умишлено престъпление от общ характер или спрямо него през последните три години да са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие, без значение под каква форма и времетраене.

От съдържанието на процесното решение е видно, че административният орган изрично е приел, че жалбоподателят не е привлечен като обвиняем, както и че по отношение на него не е налице издадена заповед за незабавна защита по Закона за защита от домашното насилие.

Въпреки това органът е направил извод за наличие на предпоставките по чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ единствено въз основа на информация, че по повод образувано досъдебно производство жалбоподателят бил въведен в информационна система като „извършител“.

Т. административно отбелязване обаче, няма характер на доказано юридическо обстоятелство и не може да замести установяването на факти по надлежния процесуален ред.

Следва да се отбележи, че при наличие на изрично определените и визирани нормативни предпоставки по чл. 58, ал. 1, т. 8 от ЗОБВВПИ, органа действа при условията на обвързана компетентност и при наличието им към който и да е момент следва да се предприемат мерки за отнемане на съответното разрешително, но само ако срещу лицето са наложени мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие; и съответно при наличие на предпоставки по чл. 58, ал. 1, т.2 – срещу лицето да има повдигнато обвинение за такова престъпление и/или да е осъждан за умишлено престъпление от общ характер.

С процесното решение административният орган фактически е приел, че жалбоподателят е извършил деяние, свързано с домашно насилие, без това да е установено по предвидения в закона ред.

Освен това липсват изложени мотиви и доказателства- такива каквито са изискани от закона, въз основа на които да се обоснове извод, за злоупотреба с оръжие от страна на С..

Воденото срещу С. досъдебно производство № 15/2026 г. по описа на 05 РУ - СДВР, пр. пр. № 1934/2026 г. по описа на СРП е спряно, което потвърждава липсата на установени факти, обосноваващи отнемането на разрешението.

ВАС нееднократно и непротиворечиво е постановявал, че „Фактическият състав на чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. второ от ЗОБВВПИ е изпълнен, когато титулярят на разрешението е осъждан за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление.“/виж Решение № 264 от 13.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 6588/2021 г., Решение № 4844 от 15.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 11973/2020 г., Решение № 10233 от 24.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 13317/2019 г.и др/.

По изложените съображения обжалваната заповед ,поради противоречието ѝ с материалния закон, следва да бъде отменена и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната за ново

произнасяне.

По разноските:

Процесното решение следва да се отмени, а преписката да се върне на решаващият орган.

При този изход от спора жалбоподателят има право на разноски съобразно нормата на чл.143 ал.1 АПК.

Същите са предявени пред съда на основание чл.38 ал.1, т. 3 вр. чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата.

От ответника по делото е направено възражение за прекомерност на разноските. В своята преценка настоящият състав приема:

Нормативната конструкция по чл.38 ал.1, т. 3 ЗАдв. е регламентирана възможността адвокат да оказва безплатно съдействие на: роднини, близки или на друг юрист. По делото не са представени доказателства по коя хипотеза се оказва безплатно съдействие.

Макар да липсва легална дефиниция на понятията: роднини, близки или на друг юрист по чл.38 ал.1, т. 3, то същите не следва да се прилагат автоматично. Очевидно в случая не се касае за защита на роднини или на друг юрист, а се отнася за защита на близък човек /не доказано в производството/ .

Нормативната формулировка за „близък човек“ е изключително широка, като не съдържа конкретика.

Към молбата за разноски не са приложени никакви доказателства във вр. с основанието да се оказва безплатна правна помощ.

Това не позволява на съда напълно категорично да заключи, за отношенията между жалбоподателя и защитника.

Освен това, прилагането на Наредба № 1/2004 с автоматизъм е постановка трайно противоречаща на правото на ЕС.

Възнагражденията, предвидени в наредбата по ЗПП, са значително в по-нисък размер от тези в наредбата по ЗА за един и същи вид работа. Конкретно: по НЗПП за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 лв. до 360 лв. и може да бъде увеличено с 50% при интерес над 10000 лв., а за приподписване на касационна жалба – от 50 лв. до 120 лв., съответно по Наредба № 1/2004 г. – минималното възнаграждение при интерес до 10000 лв. е 1300 лв., а за изготвяне на касационна жалба или отговор - в размер не по-малко от 1200 лв.

При така посочените особености в правната уредба на адвокатските услуги се установява, че е налице непропорционалност при заплащане на оказвана адвокатска помощ на материално затруднени лица, като са създадени два режима, преследващи идентични цели, но постигащи различни крайни резултати в разрез с принципите на конкурентност. Несъответствието се изразява в това, че са създадени облекчени условия за осъществяване на безплатно процесуално

представителство, като въпреки това насрещната страна е задължена да възмезди правната защита в по-висок размер от този по НЗПП и то такъв, който е приет от съсловната организация на адвокатите и е обвързващ за съда. В този смисъл социалната помощ се прехвърля изцяло в тежест на насрещната страна, а адвокатска услуга, независимо, че е била поета за изпълнение с тази цел, престава да се счита за предоставена в обществен интерес, след като възнаграждението на адвоката се определя в размер, под който той не би могъл да договаря дори и в общия случай.

Несъразмерност има и при възмездяване на процесуалното представителство, осъществявано от юрисконсулт по чл.78, ал.8 ГПК и това на адвокат по чл.38, ал.2 ЗА, като и в двете хипотези възнаграждението не е уговорено в договор за правна защита по конкретно дело, а се определя от съда, който е обвързан от размерите по две различни наредби независимо, че услугата се осъществява винаги от правоспособни юристи. Действително при определяне на възнаграждение от съда по НЗПП съществува възможност за преценка на фактическата и правна сложност на делото предвид посочените минимални и максимални размери, а ограничението до максималния размер по чл.78, ал.8 ГПК отразява обстоятелство, че юрисконсултът работи по договор с представлявания. Независимо от това насрещната страна понася в различен размер отговорността за разноските в зависимост от избора на доверителя – дали да се представлява от юрисконсулт или от адвокат.

Решението на Висшия адвокатски съвет за приемане на наредба за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения представлява съгласуване на цените от всички участници на пазара на адвокатски услуги и преследваните цели, дори и същите да са легитимни за този сектор, не могат да се постигат чрез възлагане на задължение на съда при безплатно процесуално представителство възнаграждението да бъде в посочения в наредбата минимален размер.

Въведеното с чл.38, ал.2 ЗА правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер, който е значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, без възможност на съда да прецени вида, количеството и сложността на извършената работа, създава изкуствени икономически бариери при защитата на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, в какъвто смисъл е даденото тълкуване в решението по дело C-438/22 на СЕС.

По изложените съображения нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, препращаща към Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото“.

Посочените съображения настоящият състав възприема изцяло, като счита за напълно недопустима една нормативна постановка като процесната, изразяваща се в създаване

на двоен и коренно различен стандарт на възнагражденията при заплащане на правна помощ осъществявана от юрисконсулт и съответно по закона за адвокатурата. Извън това нормативното определяне на размера на едно възнаграждение, чиято същност следва да бъде подчинена на правилата на свободно договаряне при това с автоматизъм, СЕС е квалифицирал ясно като антиконкурентна постановка и е задължил националният съдия да отказва присъждането на обезщетения в такъв размер под риск от нарушение на правото на ЕС/виж решение от 25 януари, 2024г. по дело C-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71/.

В този смисъл и като приема, че е дискуссионно дали правната помощ е следвало да бъде оказвана в хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 ЗАдв., но независимо от това правна помощ все пак е оказана, както и, че нормата на чл.38 ал.2 от ЗАдв, препращаща към Наредба № 1/2004г. е в противоречие на правото на ЕС и като такава не следва да се прилага, то съдът следва да определи възнаграждението с оглед фактическата и правна сложност на спора.

Процесният спор се е развил и приключил в рамките на едно съдебно заседание, същият не предполага никакви фактически установявания, всъщност – спор по фактите не е налице между страните, а само по правото. Успоредно с това е налице практика на ВАС в аналогични хипотези, което позволява делото да не се квалифицира, като дело с фактическа и правна сложност.

Поради това, дължимото възнаграждение на адв. Р. Т. съдът определя на 200 евро.

В полза на жалбоподателя следва да се заплати сумата от 5,11 евро заплатена държавна такса и 200 евро адвокатски хонорар.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 вр. чл. 173, ал. 2 вр. чл. 174 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение рег.№ 225р- 9395/04.03.26г. издадено от Началника на 01 РУ - СДВР, с което на основание чл. 155, ал. 1 във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 8 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия на Л. С. е отнето Разрешение № 20170341357 за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие, валидно до 29.06.2027г.

ВРЪЩА преписката на началника на Първо РУ - СДВР за ново произнасяне при съобразяване на указанията за тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това решение и определя едномесечен срок от влизане в сила на решението, в който

административният орган е длъжен да се произнесе.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Й. С., ЕГН: [ЕГН], сумата от 205.11/ двеста и пет евро и единадесет цента/, съдебно-деловодни разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: